

Vai trò của tôn giáo trước hiện tình đất nước

Thanh Phong/Viễn Đông

LTS: Đức Cha Vincent Nguyễn Văn Long, Giám Mục Phụ Tá Tổng Giáo Phận Melbourne, vừa được Tòa Thánh bổ nhiệm làm Giám Mục Chính Tòa giáo phận Parramatta, Úc Châu, Trong dịp Tưởng Niệm Tháng Tư Đen, do Quỹ Yểm Trợ Đấu Tranh cho Nhân Quyền Việt Nam, tổ chức tại nhà hàng Seafood Palace, thành phố Westminster, California, ngày thứ Năm 28 tháng 4, 2016, Đức GM Nguyễn Văn Long đã có bài tham luận thật sâu sắc về nhiều vấn đề liên quan đến đất nước, đến thái độ thờ ơ, vô cảm của các vị lãnh đạo tôn giáo trước những bất công, áp bức của người dân và hiện tình lâm nguy của đất nước.

Bài tham luận bị ngắt quãng nhiều lần bởi những tràng pháo tay tán thưởng. Riêng GS Nguyễn Thanh Giàu, Hội Trưởng GH Phật Giáo Hòa Hảo Nam Cali đã tuyên bố trước mọi người: “Tôi chưa từng nghe một ông giám mục nào phát biểu có lửa như vị giám mục này. Nếu tất cả các vị lãnh đạo tôn giáo đều có ý thức như Đức Cha Long, tôi chắc chắc cộng sản không còn tồn tại.” Sau đây mời quý độc giả nghe bài tham luận của Đức GM Nguyễn Văn Long được ký giả Thanh Phong ghi lại.

Thanh Phong

Kính thưa quý vị đại diện lãnh đạo các tôn giáo, các tổ chức và quý đồng bào,

Hôm nay, tôi rất hân hạnh được đến Thủ Đô của người Việt tỵ nạn trên thế giới, một nơi tuy không phải là quê cha đất tổ của chúng ta, nhưng nó mang đầy sắc thái của một tổ ấm của đàn chim Việt đang tản mác khắp bốn phương trời. Với cái tên Sài Gòn nhỏ, với những lá cờ vàng ba sọc đỏ tung bay ngạo nghễ, với những sinh hoạt văn hóa truyền thống và lịch sử trong một môi trường dân chủ, tự do, pháp quyền, đây không chỉ là nơi “đất lành chim đậu” hay là một điểm son của một nước siêu cường Hiệp Chúng Quốc Hoa Kỳ.

Trong hoàn cảnh quê hương chúng ta bị thể chế cộng sản độc tài đảng trị làm băng hoại về mọi mặt, đây cũng là nơi bảo trì và phát triển văn hóa, lịch sử và truyền thống tinh túy của cha ông chúng ta. Nơi đây chúng ta không đóng khung, không quên nguồn gốc,

không an phận trong tâm trạng tha phương cầu thực mà thực hiện trách nhiệm thiêng liêng với đồng bào quốc nội và với tiền đồ dân tộc.

Nơi đây, chúng ta –những người tỵ nạn cộng sản, những con dân nước Việt còn trần trở cho hiện tình đất nước– cùng nhau thực hiện giấc mơ chưa thành của những người đã hy sinh cho tổ quốc. Giấc mơ đó là gì thưa quý vị và đồng bào? Đó là ngày khai hoàn của công lý, của sự thật, của sự nhân bản, của những giá trị Chân-Thiện-Mỹ trên quê hương. Đó là ngày chiến thắng của ánh sáng trên tối tăm, sự lành trên sự dữ, chí nhân trên cường bạo và đại nghĩa trên hung tàn. Đó là ngày cánh chung của chế độ cộng sản và ngày quang phục của một Việt Nam thực sự độc lập, dân chủ và vững mạnh trước những thử thách mới. Bao lâu còn bị cai trị bởi chế độ cộng sản, quê hương chúng ta sẽ mãi mãi còn bị băng hoại và bế tắc toàn diện.

Tôn giáo và chính trị

Tôn giáo và chính trị là hai thực thể mà nhiều người cho là không được trộn lẫn hay phải tách rời. Có nhiều người công giáo rất quảng đại với các dự án tình thương ở Việt Nam, xây nhà thờ, nhà xứ, Trung Tâm Hành Hương, v.v. nhưng họ lại rất dị ứng với các vấn đề Nhân Quyền và Công Lý. Họ có thể cho năm, ba ngàn cho giáo xứ này, dòng tu nọ ở Việt Nam. Còn mua một cái vé số \$10 để ủng hộ cho Tủ Nhân Lương Tâm thì họ dẫn đo ngại ngùng. Họ cho rằng đó là làm chính trị! Thế thì Chúa Giê-su có làm chính trị hay không khi Ngài thực thi sứ mạng cứu thế: “Thần trí Chúa... giải thoát cho kẻ bị giam cầm, đòi tự do cho kẻ bị áp bức?”

Nhưng không ai, kể cả những người tu hành như tôi, có thể đứng dung với những vấn nạn xã hội do sự lãnh đạo hay thể chế chính trị gây ra. Chúng ta không thể sống đạo tức là tìm những điều hay lẽ phải mà lại không quan tâm tới sự dữ và sự bất công đang tràn lan trên quê hương. Chúng ta không thể yêu Thiên Chúa mà lại không để ý tới tiếng kêu than của dân oan.

Trước khi làm người công giáo, trước khi làm giám mục, tôi là người Việt Nam; tôi chịu ơn những anh hùng hào kiệt đã hy sinh cho tiền đồ dân tộc trong suốt chiều dài lịch sử. Tôi chịu ơn những chiến sĩ Việt Nam Cộng Hòa đã bảo vệ tự do cho tôi. Tôi chịu ơn những thuyền nhân đã không may mắn như tôi, nhưng cũng chính vì những cái chết thương tâm của họ mà thế giới tự do đã đón nhận những người tỵ nạn cộng sản còn sống sót như tôi.

Tôi không thể không trần trở với hiện tình đất nước; tôi không thể không nhắm mắt làm ngơ với hệ thống chính trị lỗi thời là chế độ cộng sản đang làm cho đất nước băng hoại hoàn toàn. Trên huy hiệu giám mục của tôi có lá cờ VNCH trải ngang như làn sóng trên nền xanh là đại dương. Tôi không thể bỏ quên quá khứ và căn tính tỵ nạn của mình. Tôi

không ngần ngại khẳng định lập trường của mình là: không bao giờ tách lìa lý tưởng một Việt Nam phi cộng sản và một Việt Nam nhân bản ra khỏi sứ mạng giám mục của tôi.

Năm 1982 khi về quê hương mình còn đang sống dưới chế độ cộng sản, ĐGH Gioan Phao-lô II đã mạnh dạn công bố trong Thánh Lễ đại trào: “Anh chị em thân mến. Dù đời sống của người Ba Lan khó khăn thế nào, chúng ta cũng đừng nản lòng tranh đấu cho công lý và sự thật, cho tự do và nhân phẩm của con người.”

Điều này đã cho chúng ta thấy rằng, tranh đấu cho công lý và sự thật, cho tự do và nhân phẩm không phải là việc làm của những kẻ muốn chính trị hóa tôn giáo mà là bổn phận nhập thể hóa Tin Mừng và Ki-tô hóa môi trường của chúng ta. Nếu chúng ta chỉ giữ đạo trong nhà thờ hay chùa chiền, nếu chúng ta chỉ đóng khung tôn giáo trong những vấn đề siêu nhiên mà hoàn toàn vô cảm với những vui mừng và hy vọng, những sợ hãi và lo âu của đồng loại, thì phải chăng tôn giáo chỉ là thứ thuốc phiện ru ngủ chúng ta như lời Karl Marx? Đây cũng là chiêu bài của cộng sản. Họ muốn tôn giáo chỉ là thứ thuốc phiện ru ngủ dân chúng. Họ muốn biến tôn giáo trở thành một công cụ của chế độ và phục vụ sự độc quyền chính trị của họ.

Công lý xã hội dưới ánh sáng Phúc Âm

Phúc Âm và đời sống không thể tách lìa nhau; tôn giáo và chính trị không thể không liên hệ với nhau. Vai trò ngôn sứ của Giáo hội đòi buộc người tín hữu ở mỗi bậc và mỗi hoàn cảnh phải tranh đấu cho một xã hội phản ảnh Vương Quốc của Thiên Chúa.

Thực thể, truyền thống công lý xã hội trong Kinh Thánh là bằng chứng hùng hồn về sự nhập thể của các giá trị siêu nhiên vào đời sống tự nhiên của con người. Ôn cứu độ không chỉ có nghĩa là một sự giải thoát của linh hồn và đời sống vĩnh hằng trên Thiên Quốc mà là sự giải thoát con người toàn diện. Ngay trên cõi đời này và ngay trong xã hội này, con người được mời gọi để sống cuộc sống sung mãn với Thiên Chúa và tha nhân. Do đó, sống đức tin và sống thánh thiện không chỉ có một chiều dọc, tức là thờ phượng kính mến Chúa. Sống đức tin và sống thánh thiện không thể tách lìa khỏi tiến trình công lý hóa xã hội và phong phú hóa đời sống con người.

Tiên tri Isaiah đã định nghĩa cho chúng ta thế nào là giữ đạo, đó là “*phá vỡ xiềng xích của bạn ác nhân, cắt đi gánh nặng của kẻ làm than, giải thoát cho kẻ bị áp bức và phá tan mọi gông xiềng*” (Isaiah 58:6). Đức Ki-tô đi đến đâu cũng quan tâm đến người cùng khổ trong xã hội. Ngài đứng về bên những người nghèo hèn, bị áp bức, bắt bớ, thiệt thòi và bất công. Ngài lên án những người dùng quyền lực, địa vị và ảnh hưởng của mình để làm tổn thương, triệt hạ người khác và khuynh đảo xã hội.

Quan hệ giữa công giáo và cộng sản qua những giai đoạn lịch sử

Một số quý vị lớn tuổi ở đây chắc đã từng trải qua thời kỳ Việt Minh vào những năm sau Đệ Nhị Thế Chiến. Ở Bắc Việt, Đức Giám Mục Lê Hữu Từ, đã có thời lập ra khu Bù Chu - Phát Diệm tự trị với cả những đội vũ trang Tự Vệ Công giáo, chống lại chính quyền Việt Minh do ông Hồ Chí Minh lãnh đạo. Đối với ngài cũng như rất nhiều giám mục miền Bắc trong thời kỳ đó đã không ngần ngại dấn thân cho quê hương và có thể nói vượt qua cái ranh giới thông thường của đạo và đời, tôn giáo và chính trị.

Hôm nay, tôi không có ý hoài niệm về một quá khứ mà nhiều người trong thế hệ cha anh rất tự hào về giáo hội Việt Nam; tôi càng không có ý cổ võ một con đường chống đối bạo động dù đối với chế độ vong bản phi nhân. Tuy nhiên, khi lấy cuộc sống sung mãn làm mục đích, chúng ta không thể mặc nhiên để sự ác hoành hành không chế xã hội. Sự ác này không những thể hiện nơi cá nhân hay đoàn thể.

Tôi cho rằng sự ác lớn nhất đang hoành hành trên đất nước chúng ta hôm nay chính là tà quyền và hệ thống chính trị đưa con người vào chỗ bế tắc. Tôi cho rằng chỉ có một Việt Nam hết nô lệ bởi ý thức hệ cộng sản, hết trói buộc bởi cái gọi là tư tưởng Hồ Chí Minh, hết bị xiềng xích bởi định hướng xã hội chủ nghĩa thì mới có thể vươn mình đứng dậy.

Tôi mở ngoặc ở đây để nói về những lời phát biểu được coi là rất đột phá của một số đại biểu tại quốc hội cộng sản Việt Nam (Trương Trọng Nghĩa, Dương Trung Quốc). Họ dám mạnh dạn lên tiếng về tình trạng không an toàn về pháp lý, các quyền tự do dân chủ không bảo đảm đầy đủ và lo sợ ở đất nước bị lệ thuộc. Thế nhưng, cả những đại biểu phản tỉnh này vẫn còn trong cái vòng luẩn quẩn của chủ nghĩa xã hội. Họ chưa có can đảm để nói lên cái cội rễ của sự bế tắc toàn diện, thậm chí còn thần thánh hóa ông Hồ Chí Minh: Bao lâu còn bị nô lệ bởi ý thức hệ cộng sản, bấy lâu đất nước sẽ không có lối thoát. Chỉ khi không còn cái quái thai do Hồ Chí Minh sinh ra và đảng cộng sản tiếp tục nuôi dưỡng thì dân tộc ta mới ra khỏi cơn ác mộng.

Trong cuốn “Chứng từ của một giám mục” mà các bác trong nhóm “Diễn Đàn Giáo Dân” đã xuất bản năm 2009, người đọc có cảm tưởng tìm được một đóa hoa sen tinh khiết lừng lững vươn lên giữa bùn lầy nhơ bẩn. Sống qua những biến cố hãi hùng nhất khi Việt Minh cướp chính quyền, thanh trừng nội bộ, cải cách ruộng đất, chủ trương bạo động cách mạng, di cư 54, xâm lăng miền Nam, v.v. Giám Mục Lê Khắc Trọng luôn có cái nhìn sâu sắc để nhận biết hư thật trong cái chế độ giả dối tuyên truyền. Quan trọng hơn nữa, ngài luôn giữ vững lập trường không thỏa hiệp và không nhượng bộ trước những âm mưu không chế và lợi dụng tôn giáo của cộng sản. Thái độ dứt khoát của ngài về cái tổ chức tiền nhân của “Ủy Ban Đoàn Kết Công giáo” là một điều tiêu biểu.

Những năm gần đây, tiếp theo chính sách đổi mới của đảng CSVN, một phong trào tô điểm cho chế độ với những nói lỏng về kinh tế, tôn giáo, du lịch, v.v. được tuyên truyền rầm rộ. Thực tế là như thế nào? Đó chỉ là một sự đổi mới giả tạo, một kiểu sơn phết bên ngoài trong khi cả hệ thống chính trị như căn nhà đã mục nát từ bên trong cái nền tảng của nó.

Theo chính sách đổi mới nửa vời này, cái tôn giáo cũng đã được hưởng một số tự do “xin cho” của chế độ. Vì thế, gần đây chùa chiền, nhà thờ, dòng tu, trung tâm hành hương, v.v. cứ như trăm hoa đua nở trên khắp nước. Thậm chí có những nơi người dân sống thật cơ cực nhưng nơi thờ phượng thì vẫn sang trọng. Nếu là một du khách từ Úc hay Mỹ thăm Việt Nam, họ sẽ ngạc nhiên khi thấy các nhà thờ hay chùa chiền xây lên với mức kỷ lục.

Những khu công giáo di cư như ở Hồ Nai, Gia Kiệm, người ta có cảm tưởng là có một phong trào xây và tu bổ nhà thờ. Lại nữa, họ sẽ thấy các sinh hoạt tôn giáo như rước sách, lễ hội, hành hương, v.v. thật đông đúc năng động. Có nhiều đáng bậc còn chế diễu những ai chỉ trích chế độ là chúng ta phải cảm ơn cộng sản vì họ đã làm ơn cho giáo hội.

Tôi không có ý chỉ trích việc xây cất sửa sang nơi thờ phượng. Tôi cũng không phê bình việc tổ chức các lễ hội hay rước sách trọng thể. Nhưng nếu chúng ta chỉ đo lường sự năng động của Giáo Hội qua những sinh hoạt thuần túy tôn giáo thì tôi e rằng đó là một sự thẩm định phiến diện. Truyền thống đức tin công giáo luôn gắn liền với công bình xã hội, nhân phẩm con người, lợi ích chung và các giá trị căn bản. Nếu chúng ta có nhiều nhà thờ, nhiều người đi lễ, nhiều linh mục tu sĩ, nhiều lễ hội, v.v. mà chưa làm muối men cho tiến trình công lý hóa cho xã hội, chưa dấn thân trong việc phục hồi nhân phẩm con người, lợi ích chung và các giá trị căn bản thì tôi cho rằng chúng ta chưa thực hiện đầy đủ vai trò làm lương tri của xã hội.

Tôn giáo là lương tri của xã hội hay là công cụ của chế độ?

Lịch sử Việt Nam qua nhiều thời đại đã minh chứng được sự dấn thân của người tín hữu thuộc mọi thành phần giáo hội vào sự nghiệp bảo vệ và phát triển đất nước. Thế nhưng trong xã hội toàn trị, sự ru ngủ lương tri của giáo hội đã trở thành một hiện tượng phổ biến nằm trong chính sách công cụ hóa tôn giáo của tà quyền cộng sản. Các cụm từ như tôn giáo và dân tộc, tốt đời đẹp đạo, giáo dân tốt công dân tốt, kính Chúa yêu nước và đồng hành cùng dân tộc đã trở thành những viên thuốc an thần để ru ngủ lương tri và vô hiệu hóa vai trò ngôn sứ của giáo hội.

Tại La Vang năm 2010 Phó Thủ Tướng CSVN Nguyễn Thiện Nhân đã ban huấn từ cho cả các giám mục Việt Nam về việc mà ông gọi là “đồng hành cùng dân tộc”. Bằng chiêu bài đồng hóa đảng với dân tộc, họ biến lòng yêu nước thành yêu đảng và chống đảng là chống lại dân tộc. Điều đáng buồn là liều thuốc an thần này đang làm ru ngủ và làm vô

cảm lương tri của nhiều người VN, kể cả người tín hữu. Đồng hành cùng dân tộc không thể là đồng hành cùng chế độ, nhất là khi chế độ đó đang đưa dân tộc vào chỗ diệt vong.

Quý vị thân mến. Nhưng tôi nghĩ rằng nếu tôn giáo mà mất vai trò ngôn sứ thì nó bị thuần hóa và trở thành công cụ của chế độ. *Lúc đó chúng ta không còn là tiếng kêu trong hoang địa như ông Gioan Tẩy Giả nữa mà sẽ là tiếng xèng xèng kêu inh ỏi (I Cor 13:1).* Thánh Phao-lô nói là nếu tôi làm được nhiều điều cao trọng mà không có đức ái thì tôi chỉ là chiếc thùng rỗng kêu to. Điều này có thể áp dụng vào việc chúng ta chu toàn sứ mạng Phúc Âm. Nếu Giáo Hội chưa dấn thân trong việc phục hồi nhân phẩm con người, lợi ích chung và các giá trị căn bản, nhất là trong một xã hội không tôn trọng nhân quyền như tại VN, thì có phải chúng ta chỉ là tiếng xèng xèng kêu inh ỏi hay không?

Gần đây tại Việt Nam, có phong trào xây cất các trung tâm hành hương và các trung tâm sinh hoạt của các địa phận và dòng tu. Riêng tại Xuân Lộc, giáo phận đã mua được hàng trăm mẫu đất và một chương trình kiến thiết đồ sộ đang được tiến hành. Được biết giáo phận lớn nhất nước này có hy vọng Trung Tâm Núi Cúi sẽ là nơi tiếp đón Đức GH Phan-xi-cô một khi ngài được đảng CSVN cho phép đến!

Tôi chắc chắn rằng nếu đặt chân tới Việt Nam, Đức Giáo Hoàng sẽ được tiếp đón một cách vô cùng long trọng. Thế giới bên ngoài sẽ nhìn thấy hình ảnh một Giáo Hội công giáo hơn cả nhiều nước bên Tây Phương về con số giáo dân, linh mục, tu sĩ và về những biểu hiện đức tin bề ngoài. Đó sẽ là một hình ảnh để chế độ CS có thể tuyên truyền về chính sách tự do tôn giáo của họ. Thế nhưng nếu chúng ta đo lường vai trò giáo hội theo tiêu chuẩn phúc âm, tức là ảnh hưởng của giáo hội như men dậy bột, như đèn sáng trong đêm tối, như tiếng nói sự thật giữa sự giả dối thì tự hỏi sứ mạng đó đang được chu toàn như thế nào? Nếu chúng ta có đội ngũ linh mục, tu sĩ đông đảo, có nhà thờ to, chùa đẹp, Trung tâm hành hương "hoành tráng"... nhưng với cái giá là bị vô hiệu hóa vai trò làm lương tri xã hội, làm người đồng hành với người dân sàu khổ, bênh vực dân oan, quan tâm tới kẻ chịu bất công, đóng góp vào tiến trình công lý hóa xã hội, v.v. thì còn ý nghĩa gì?

Tôi cảm tạ Thiên Chúa đã ban cho Giáo Hội vị Cha Chung luôn quan tâm đến những người bị bỏ rơi, nhất là những nạn nhân của bất công. Trong tông huấn mang tựa đề "Niềm Vui Của Tin Mừng", Đức GH Phan-xi-cô nói rằng, "Tôi muốn một Giáo Hội bị thương tích, đau đớn và lâm bần vì đã dấn thân xuống đường thay vì một Giáo Hội ẵm mình sau một lớp bình phong của kinh kệ, lễ nghi và lề luật mà xa lìa những tâm hồn đổ nát."

Tôi cho rằng đây là một lời hiệu triệu và một sự thách thức cho Giáo Hội Việt Nam để chúng ta ẵm mình trong những cơ sở vật chất "hoành tráng" mà quên đi sứ mạng đồng hành với những người bị ức hiếp trong lộ trình đấu tranh cho công lý.

Cách đây 30 năm Đức Hồng Y Giacobe Sin ở Phi Luật Tân đã dẫn hơn một triệu giáo dân xuống đường trong cuộc “Cách Mạng Hoa Mân Côi”. Sở dĩ gọi như thế vì những người biểu tình chỉ cầm trong tay cỗ tràng hạt! Họ đọc kinh, ca hát và đồng thời kêu gọi Tổng Thống Ferdinand Marcos từ chức vì sự bết tắc chính trị trong nước. Ông Ferdinand Marcos đã bị lật đổ vì sức mạnh quần chúng (people power). Nhưng xét cho cùng, sự sai trái của ông Marcos không thể so sánh với những tội ác tày trời của cộng sản Việt Nam.

Một chút nữa đây, chúng ta sẽ cùng xem qua một vài hình ảnh nói lên tội ác tày trời của cộng sản. Từ cải cách ruộng đất cho đến di cư 1954, từ Tết Mậu Thân cho đến Mùa Hè Đỏ Lửa, từ biến cố 30 tháng Tư, 1975 cho đến cuộc vượt biên vô tiền khoáng hậu. Những năm gần đây, một cuộc dàn xếp trao đổi mờ ám giữa Đảng cộng sản Việt Nam và quan thầy Trung Cộng đã diễn ra. Hậu quả là Đảng CSVN được bảo vệ quyền lực và bổng lộc để đổi lại sự mất chủ quyền cho Trung Cộng và khống chế toàn diện trên các lãnh vực kinh tế, môi trường, quân sự, quốc phòng.

Biến cố ô nhiễm tại Vũng Áng gây tổn thất sinh thái và ảnh hưởng độc hại cho hàng triệu người tại các tỉnh ven biển miền Trung là tiêu biểu cho sự trao đổi mờ ám này. Đây có phải là biến cố “tức nước vỡ bờ” và cơ hội để người dân VN vượt qua sự sợ hãi hay không? Cô giáo Trần Thị Lam ở Hà Tĩnh đã viết lên một bài thơ thật ai oán:

*“Đất nước mình ngộ quá phải không anh?
Bốn ngàn tuổi mà dân không chịu lớn
Bốn ngàn tuổi mà vẫn còn bú mớm
Trước những bất công vẫn không biết kêu đòi
Đất nước mình lạ quá phải không anh?
Những chiếc bánh chưng vô cùng kỳ vĩ
Những dự án và tượng đài nghìn tỷ
Sinh mạng con người chỉ như cái móng tay
Đất nước mình buồn quá phải không anh?
Biển bạc, rừng xanh, cánh đồng lúa biếc
Rừng đã hết và biển thì đang chết
Những con thuyền nằm nhớ sóng khơi xa
Đất nước mình thương quá phải không anh?
Mỗi đứa trẻ sinh ra đã gánh nợ nần ông cha để lại
Di sản cho mai sau có gì để cháu con ta trang trải?
Đứng trước năm châu mà không phải cúi đầu
Tám mươi tỷ, 95% CDP mức an toàn 60%
Đất nước mình rồi sẽ về đâu anh?
Anh không biết, em làm sao biết được
Câu hỏi gửi trời xanh, gửi người sau, người trước*

Ai trả lời giùm đất nước sẽ về đâu!”

Giáo Hội Phi Luật Tân đã mạnh dạn vào cuộc khi chính phủ độc tài Marcos ban hành lệnh thiết quân luật và triệt hạ các đối thủ chính trị. Giáo Hội VN có thể đứng ngoài lề khi đất nước đang đứng trước bờ vực thẳm của sự diệt vong? Muốn phục hưng đất nước, chúng ta không thể làm ngơ với hệ thống chính trị tha hóa, chúng ta không thể cất bỏ cái bấu ung thư là chế độ cộng sản. Tôi dám khẳng định là chúng ta không thể yêu nước mà không chống Cộng và diệt Cộng vì ý thức hệ cộng sản chính là căn nguyên cội rễ của mọi bế tắc, mọi băng hoại mà người dân ta đang gánh chịu.

Kính thưa quý khách và đồng bào,

Lịch sử sẽ đào thải những gì không còn thích hợp dù có ngoan cố cưỡng lại. Không ai có thể ngăn cản thế lực của lịch sử, cũng như không chính thể nào có thể làm ngược lòng dân mà tồn tại. Chúng ta hãy can đảm dấn thân cho tương lai của chúng ta và con cháu chúng ta, chúng ta hãy góp một bàn tay khai thông những bế tắc hầu cùng với toàn thể dân tộc mở ra một kỷ nguyên mới cho quê hương Việt Nam. Hãy “Vượt Qua Mọi Sợ Hãi”. Hãy liên kết thành sức mạnh để phá tan xiềng xích của sự bạo tàn, dối trá và gian ác là chế độ cộng sản. Hãy cùng nhau khai thông dòng lịch sử để nó được chảy và làm tươi mát phì nhiêu cho đất Việt thân yêu.

Xin Thiên Chúa chúc lành và kiện toàn cho mọi hy sinh và nỗ lực của chúng ta, người con dân của tổ quốc trong và ngoài nước đang khát khao và tranh đấu cho công lý. Hãy vững tin tiến về bình minh mới, ngày mùa gặt của quê hương, vì “Người đi gieo trong đau thương sẽ về giữa vui cười.”

GM Vincent Nguyễn Văn Long

Nguồn: Internet eMail by MD Nguyễn Minh Hoàng chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, April 8, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*